

> הבלוג של shahf11

31 ביולי 2008, 19:47

חיה בסרט(ן)

הסרט שלי השנה: סרטן השד. האמונה שלי: השד לא נורא כל כך.

גברת צימר מתכוננת רק להניח את הראש בצהריים.פורסם ב18 ביולי 2008, 16:36 **בכללי**

השעה 14:00. זו בדיוק השעה בה אני נוהגת לנום את שנת היופי שלי. ולחלום שאני נמצאת במקום קריר וצונן שאינו בישראל. יום שישי הוא יום קודש לשנת הצהריים שלי. אחרי שהאכלתי או יותר נכון האבסתי את הנוכחים לשובע. (משמע - איש לא יעיר אותי באמירה יבבנית של "אמא מה יש לאכול?"). הודעתי לכל דיירי הבית (כהרגלי בקודש יום שישי). שאני הולכת לישון על מנת לקום ידידותית יותר לסביבה ואי לכך מותר להעיר אותי רק במקרה של שריפה משתוללת. או של חס וחלילה פציעה חמורה. רק דבר אחד פשוט שכחתי. והוא הוא שחרב לי לחלוטין את השינה.

שכחתי לנתק את הטלפונים.

טעות. טעות חמורה גברת צימר!!!

הלא חברי ודורשי טובתי. לעולם לא יעזו להתקשר בשעות המנוחה המקודשות שלי. אבל חורשי רעתך בהחלט כן.

הצלצול הראשון מבשר רעות.

קול עליז במיוחד. מנותק לגמרי ממצייאות השעה. שואל: "יש מקום להיום???" "לא" אני עונה. (דווקא די בחביבות). "הכל מלא".

"יהיהההההה... (הקול מהעבר השני).. "איזה באסה.... אתה שומע הרצל???" אין מקום להיום. יהיהההההה... טוב, זה הרגע פה פקעה סבלנותי והסרטן הגיע גם לי אל המח. "טוב, שלום". אני מנסה לסכם את השיחה באדיבות של נותנת שרות. "יהיהההההה... אומרת ה"נשמה" של הרצל. "אולי את יכולה להמליץ לנו על צימר אחר?"

איפה שהוא בתת המודע שלי שוכנים מספרי טלפון של צימרים ואני מפתיעה אפילו את עצמי על גדלות הרוח שאני מגלה ומוסרת ל"נשמה כפרה". את המידע המסווג.

"יהיהההההה" (כך הנשמה). "הרצל שואל אם הם יפים? אם יש נוף? כמה הם יקחו לנו ללילה?". "תגידי להרצל שאני לא יודעת".

"יהיהההההה איזה באסה הרצל לא???" ואחר כך "ביי" וטריקה.

לא - תודה רבה גברת צימר שהתעוררת למעני וסיפקת לי מידע נחוץ".

לא- "אני אמליץ עלייך להדליק את משואת הסבלנות ביום העצמאות".

לא -"את הגברת צימר הכי מקסימה שפגשתי ביום שישי בשתיים בצהריים". כלום. רק טריקת טלפון. ו"ביי". אפילו לא "הרצל מסר תודה".

נעלבת עד עמקי נשמת. אני מתכוונת לחזור לשנת היופי שלי. מזכירה לעצמי לנתק פלאפונים. ולהתכונן לחלום על דולפינים באיזה אי שטוף שמש וזימה.

אך גברת צימר. היא רק גברת צימר וככזאת. אמנם ניתקתי את הפלאפון אך לא את הטלפון הקווי הבייתי. מה שיעלה לי שוב במחיר כבד.

אני צופה בדולפין המקפץ באי שלי. קראתי לו אפילו בשם המיתולוגי "פליפר".

פליפר יודע לעשות כל מיני פעולות מרשימים. הוא קופץ לשחקים. אוכל מכפות ידי דגים קטנים. ואף מאפשר לי לדהור איתו אל האינסוף ומעבר לו. בעוד פליפר ואני נהנים באי המרוחק. פליפר מתחיל להשמיע קולות משונים. הו אלוהים!!! בחלומות הכל יכול להיות. ולכן, פליפר הופך בבת אחת לטלפון רטנוני.

הפעם ח. נעור מחלומותיו. (טוב לא יכולה לדווח עליהם). מן העבר השני אלו אורחינו המגיעים מרחוק. "שלום מדברת ס. אנחנו בכביש שש. נגיע עוד שעתיים וחצי".

ח. ממלמל את ברכת הדרך. ונרדם שוב מחובק עם הטלפון.

כעבור פרק זמן לא ברור שוב פליפר מתקשר. הפעם בעלי בריתנו החדשים רוצים לדעת על מסעדות

לערב של היום וגם של מחר. (מה הם לא קוראים בבלוג שלי???) .ח. ממליץ בחם על מספר מסעדות. לי יש את הרושם שהוא קצת מבולבל בין ההמלצה על מסעדה לבין ההמלצה על תחנת הדלק הקרובה. אבל דעתם של האורחים הנרגשים נחה. והמנוחה שלי יצאה מדעתה.

בהמשך הזוג הנרגש מדווח לנו מן הצמתים אותם הוא עובר. משל היינו אמא שלי הדורשת מידע מן הדרכים. ח. יורד להדליק להם מזגן ולקרר את הבקתה. ואולי (כך הוא חושב לעצמו) לצנן את התלהבות הקשר הסמביוטי הלא הכרחי שנוצר פה. לפני כחמש דקות הזוג הנרגש התקשר לדווח לי שהוא למטה בצומת. "יששששש!!!" קראתי לעברם בשמחה "אנחנו כבר לא יכולים לחכות". "באמת???" שואל הזוג פה אחד. "אתם אנשים כל כך טובים".

ומה רציתי לספר לכם:

- 1 (ששנת הצהרים שלי הלכה לעולמה בטרם עת.
- 2 (מסכן פליפר שלא מבין לאן נעלמתי דווקא כשהתחיל להיות כיף.
- 3 (תזכרו שאמרתי זאת מראש. הולך להיות מרתק לי ולח. בסוף השבוע הנוכחי. עם אורחנו הביתיים.
- 4 (גברת צימר זקוקה לחופשה דחופה.

<< לרשומה הקודמת לרשומה הבאה >>

[הוספת תגובה | חזרה לבלוג - חיה בסרטון\(\)](#)